

Streda 27. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 27. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Boh chce,
aby sme boli svätí; byť deťmi v
modlitbe Otčenáš; aby nám bolo
odpustené a aby sme odpúšťali.

09.10.2024

JEŽIŠ je pohrúžený do modlitby. Jeho
učeníci Ho už predtým často videli,
ako sa modlil. Túžia po tej blízkosti s
Bohom, ktorú vidia u Majstra takú
prirodzenú a ktorá sa prejavuje v
jeho slovách, v jeho konaní, v jeho

radosti... Preto sa odvážia poprosiť
Ho o niečo, čo spolu s nimi môžeme
robiť aj my: „Pane, nauč nás modliť
sa“ (Lk 11, 1). Ježiš odovzdáva
apoštolom modlitbu, ktorá vystihuje
jeho život a jeho najvnútornejšiu
túžbu: plniť Božiu vôľu, zveriť sa do
jeho rúk. „Otče náš, ktorý si na
nebesiach, posväť sa tvoje meno, príd
tvoje kráľovstvo, buď tvoja vôľa ako v
nebi, tak aj na zemi“ (Mt 6, 9-10).
Božou túžbou je práve to, aby sme
boli svätí, a teda šťastní. Ako neskôr
pripomenie svätý Pavol: „To je Božia
vôľa, vaše posvätenie“ (1 Sol 4, 3).

V Ježišovom živote vidíme, že sa
neobmedzil na rezignované prijatie
Otcovej vôle: prijal ju až do tej miery,
že za nás položil svoj život. Svätý
Josemaría hovoril o rôznych
spôsoch, ako môžeme prijať Božiu
vôľu, najmä keď to môže byť ťažšie:
„Nevleč svoj Kríž za sebou... polož si
ho pevne na plecia, lebo tvoj Kríž,
keď ho takto ponesieš, už nebude

nejakým krížom... ale Svätým Krížom. Nestrácaj pod Krížom odvahu. Rezignácia je slovo málo veľkodušné. Miluj Kríž. Ak ho naozaj budeš milovať, bude tvoj Kríž... Krížom bez Kríža“^[1].

„Božia sláva,“ pripomínal svätý Irenej, „spočíva v živote človeka a život človeka spočíva vo videní Boha“^[2]. Najbezpečnejšie miesto pre život je u Boha, ktorý dal svojho vlastného Syna, aby nás zachránil. Nikto nie je tak angažovaný za našu spásu ako On. Modlitba, ktorú Ježiš učil apoštolov, je vo svojej podstate „áno“ Božej túžbe po našom šťastí. Ak ju vyslovíme a dáme plný zmysel Kristovým slovám, naplní nás pokojom, bezpečím a silou.

BOH UROBIL všetko pre to, aby sa priblížil k stvoreniam, ktoré miluje, a

aby sa nám dal spoznať. „Uvažuj, človeče,“ hovorí k nám, „že som ťa prvý miloval. Ešte si sa nenarodil, svet ešte neexistoval, a už som ťa miloval. Pokiaľ som existoval, miloval som ťa“^[3]. Modlitba, ktorú Ježiš učí svojich apoštolov, nás uvádza do podstaty toho, čím sme: milované Božie deti; stvorenia vyvolené od večnosti, aby vstúpili do jeho radosti. Pre nás, stále ponorených v čase a v krehkosti ľudského stavu, je ťažké predstaviť si celú túto Božiu lásku v jej plnosti.

Ježiš nás od začiatku učí hovoriť s Bohom s prekvapujúcou dôverou. Nakoniec bude odsúdený, pretože nazýva Boha svojim Otcom: „Rúhal sa! Načo ešte potrebujeme svedkov?“ (Mt 26, 65). Boh ešte nikdy nebol tak blízko mužom a ženám. Spojenie našej detskej modlitby s Kristovou nás naplňa nádejou, skutočne nám umožňuje ísť v Ježišových stopách, aby sme plnili vôľu jeho Otca. Strach

z neznámeho, z nového, z toho, čo nemáme pod kontrolou, postupne mizne. Vedomie, že sme deti, nás silno poháňa k evanjelizácii, k tomu, aby sme sa naplnili svetlom nášho Boha Otca. „Temnota sa z času na čas môže zdať pohodlná. Môžem sa skryť a stráviť svoj život tým, že budem spať. My však nie sme povolaní do tmy, sme povolaní k svetlu“^[4]__.

V modlitbe Pána je ukrytá celá cesta k stále lepšiemu pochopeniu nášho Božieho synovstva. „Spása, ktorú nám Boh ponúka, je dielom jeho milosrdenstva. Žiadne ľudské činy, nech sú akokoľvek dobré, nás nerobia hodnými takého veľkého daru. Boh nás čistou milosťou priťahuje, aby nás spojil so sebou. Posiela svojho Ducha do našich sŕdc, aby nás urobil svojimi deťmi, aby nás premenil a urobil schopnými odpovedať svojím životom na túto lásku“^[5]__.

.....

ODPÚŠŤAŤ ako Boh nie je v našom dosahu. Vďaka tejto Božej ochote odpúšťať je nebo svojím spôsobom vždy oslavou. Ježiš nás vo svojej modlitbe vyzýva, aby sme sa pri vzájomných vzťahoch vzdali logiky výmeny, pretože láska nemôže prežiť v takejto atmosfére zásluh a obviňovania. Vidíme to aj v jednej modlitbe, ktorá hovorí o „obdivuhodnej výmene“, ktorá sa uskutočňuje medzi Bohom a nami: z čisto ľudského hľadiska nie je rozumné, aby sme si „obetovaním toho, čo si nám dal, zaslúžili prijať teba samého“^[6]. Ale to je práve tá božská logika.

Práve vo spovedi zažívame Božie odpustenie osobitným spôsobom; odpustenie, ktoré je oslobodením a ktoré je v rozpore s našou logikou, pretože nás neospravedlňujú naše vlastné skutky, ale samotná naša

ochota obrátiť sa späť k Bohu. „Ako často sme oslobodení od toľkých vnútorných bremien, od toho, že sa necítíme milovaní a rešpektovaní, keď začneme slobodne milovať druhých“^[7]. A vo spovedi zakúšame práve túto bezpodmienečnú Božiu lásku.

Zároveň nás vedomie, že nám Pán odpustil, vedie k relativizovaniu urážok, ktoré môžeme dostať od druhých. Svätý Josemaría nám odporúča: „Prinúť sa, keď to bude potrebné, aby si zakaždým hneď odpustil tým, čo ti ublížili, pretože nech by ich neprávosť alebo urážky, ktoré ti spôsobili, boli akokoľvek veľké, tebe Boh odpustil omnoho viac“^[8]. Môžeme prosiť Máriu, aby nám pomohla zakúsiť oslobodzujúce odpustenie jej Syna, aby sme ho mohli prežívať s ľuďmi okolo nás.

[1] Svätý Josemaría, *Svätý Ruženec*, IV
bolestné tajomstvo.

[2] Svätý Irenej Lyonský, *Proti bludom*,
4, 20.5-7.

[3] Svätý Alfonz Liguori, *Rozprava o
praktizovaní lásky k Ježišovi Kristovi*,
s. 9-14.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 22-III-2008.

[5] František, *Evangelii gaudium*, bod
112.

[6] Modlitba nad obetnými darmi,
Dvadsať nedeľa v cezročnom
období.

[7] František, *Homília*, 26-VII-2022.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 452.

dev.opusdei.org/sk-sk/article/streda-27-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/
(18.08.2025)